

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. N. A.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Tomášem Gazdou,
sídlem Sedmdesátá 7055, Zlín

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2017, čj. MV-87125-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“), rozhodnutím ze dne 31. 5. 2017, čj. OAM-33394-25/DP-2016, zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 44a

odst. 3 ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3 a dále ve spojení s ustanovením § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a (druhým výrokem) podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3 a dále ve spojení s ustanovením § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

2. Ministerstvo vnitra své rozhodnutí založilo jednak na zjištění, že se žalobce nevěnoval podnikání převážnou dobu svého pobytu, tudíž neplnil účel povoleného pobytu, dále v tomto jednání spatřovalo „jinou závažnou překážku pobytu cizince na území“. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla podané odvolání a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila, jelikož se ztotožnila s jeho závěry.

II. Shrnutí žaloby

3. V žalobě ze dne 4. 1. 2018 žalobce uvedl, že vedené řízení ani napadené rozhodnutí neskýtají dostatek důvodů pro závěr, že povolený účel pobytu žalobce nebyl plněn v převážném rozsahu. Tento závěr byl proveden na základě jediného důkazu, kterým byl výsledek žalobce. Skutkový stav věci nebyl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), a to zejména ve vztahu k „doplňkovosti“ podnikatelské činnosti žalobce. Učiněný závěr je nepřezkoumatelný.
4. Žalobce podnikatelskou činnost formálně i materiálně vykonával. Tato činnost je však sezónního charakteru, s tím je spojena potřeba zajištění adekvátního příjmu na živobytí ve formě vedlejší činnosti v pracovněprávním vztahu. S touto námitkou se žalovaná vůbec nevypořádala.
5. Správní orgán nezohlednil celkovou dobu, po kterou byl žalobce držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a vycházel pouze z doby platnosti posledního povolení. Zároveň se nedostatečně vypořádal s přiměřeností napadeného rozhodnutí, když zjištěné skutečnosti hodnotil zcela jednostranně. Žalobce pobývá na území již více než 10 let.
6. K doporučení žalované k legalizaci pobytu prostřednictvím zaměstnanecké karty uvedl, že je mu známá praxe správního orgánu, který žádosti o vydání zaměstnanecké karty zamítá v důsledku zjištění totožné zvláště závažné překážky pobytu na území.
7. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalované

8. V podání ze dne 5. 3. 2018 žalovaná uvedla, že vycházela z celého spisového materiálu, ve kterém je dále obsaženo sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení, rozhodnutí Úřadu práce České republiky, apod. Dostatečně se věnovala i sezónnímu charakteru žalobcem vykonávané podnikatelské činnosti.
9. S odkazem na judikaturu uvedla, že neplnění účelu předchozího pobytu představuje závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V případě neplnění účelu pobytu se posuzuje pouze období předchozího povolení k dlouhodobému pobytu.

10. Nesouhlasila s tím, že by se nevypořádala s přiměřeností napadeného rozhodnutí, přičemž odkázala na jeho obsah (a na obsah rozhodnutí Ministerstva vnitra). Ve vztahu k praxi, kterou popsal žalobce, uvedla, že se jedná o pouhou domněnku.
11. Vzhledem k výše uvedenému navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
13. Předně soud uvádí, že rozhodnutí správních orgánů považuje (s níže popsanou výhradou) za přezkoumatelná. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost ve vztahu k doplňkovosti jeho podnikatelské činnosti, k čemuž se správní orgány vyjádřily zcela srozumitelným a přezkoumatelným způsobem.
14. Nad rámec žalobních bodů soud považuje za nutné vyjádřit se k tomu, že Ministerstvo vnitra v daném případě zamítlo žádost žalobce jednak podle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a jednak podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí správních orgánů nicméně nevyplyvá, že by měly důsledně na zřeteli odlišné režimy, které se u těchto rozhodnutí uplatní (k tomu srov. z poslední doby například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, čj. 6 Azs 345/2018-42, body 18 – 20). Zatímco v případě „neplnění účelu pobytu“ podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nutné rozhodovat na základě stavu v době vydání rozhodnutí – tedy případně i dle aktuálního stavu v odvolacím řízení – tak v případě „nenaplnění účelu pobytu“ (resp. existence jiné závažné překážky) podle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je posuzováno pouze období předcházejícího povoleného pobytu. Z rozhodnutí správních orgánů ovšem plyne, že fakticky posuzovaly pouze období předchozího povoleného pobytu a i vyslovené závěry odpovídají spíše kvalifikaci podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
15. Jinými slovy správní orgány uzavřely, že žalobce v průběhu povoleného pobytu podnikal pouze v „menšinovém“ (doplňkovém) rozsahu, nicméně toto zjištění kvalifikovaly zároveň jako neplnění účelu pobytu i jako nenaplnění účelu předchozího povoleného pobytu (resp. existenci jiné závažné překážky). Tato skutečnost sice oslabuje vnitřní soudržnost obou rozhodnutí správních orgánů, nicméně nedosahuje v tomto případě intenzity způsobující jejich nepřezkoumatelnost. Nadto soud napadené rozhodnutí posuzuje primárně optikou uplatněných žalobních bodů a žalobce tuto otázku nijak nenadnesl – navíc, jak bude zřejmé z dalšího odůvodnění, by toto pochybení nemohlo mít negativní dopad do jeho právní sféry. Důvody pro zamítnutí žádosti podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly totiž dle soudu naplněny, přičemž tento typ zamítavého rozhodnutí je spojen i s posuzováním přiměřeností jeho dopadů [na rozdíl od rozhodnutí podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], což je pro žalobce přívětivější situace a správní orgány se této otázce řádně věnovaly.
16. Dále soud vychází z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, nebo ze dne 28. 5. 2014, čj. 4 As 165/2013-50), dle které faktické nenaplnění účelu

předchozího pobytu představuje tzv. *jinou závažnou překážku* pobytu dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) aplikovaného na základě odkazu v § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Obecně se vychází z toho, že účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být skutečně naplněn, přičemž je nutno hodnotit konkrétní skutkové okolnosti té které věci, zejména rozsah období, po které nebyl tento účel plněn, včetně důvodů tohoto neplnění (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, čj. 3 As 15/2012-29). Za závažnou překážku prodloužení doby pobytu cizince pak bude třeba zpravidla považovat situaci, kdy účel pobytu *nebyl plněn po většinu doby* povoleného pobytu (shodně srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 Azs 144/2014-35, nebo ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015-35).

17. Soud nepřisvědčil žalobci, který požadoval zohlednit celou dobu pobytu na území České republiky, neboť z judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 – 43) v této souvislosti vyplývá, že hodnocení naplnění účelu pobytu je nutno vztahovat k době platnosti posledního vydaného (nebo prodlouženého) povolení k pobytu, tj. zde k období od 22. 12. 2014 do 21. 12. 2016.
18. Jak je zřejmé z výše rekapitulované judikatury, cizinec musí účel pobytu plnit po převážnou dobu povoleného pobytu. V nynější věci ovšem vyplynulo najevo, že v průběhu posledně povoleného pobytu vykonával žalobce podnikatelskou činnost pouze doplňkově v marginálním rozsahu (max. po dobu 6 měsíců z 24 měsíců, přičemž žalobce zároveň uvedl, že se jí věnoval cca 3 dny v týdnu). Skutečnost, že se jednalo o doplňkovou činnost sezónního charakteru, kterou žalobce fakticky musel kompenzovat činností v pracovním poměru, není relevantní z pohledu rozhodné právní otázky – nenaplnění účelu povoleného pobytu (podnikání).
19. Z hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života soud nemá výhradu k učiněným závěrům. Není pravdou, že by se jednalo o jednostranné hodnocení, jelikož Ministerstvo vnitra přihlédlo ke všem zjištěným skutečnostem. Žalobce je osobou v produktivním věku. Ačkoliv pobývá v České republice již od roku 2007, tak manželku a děti má ve Vietnamské socialistické republice, kam pravidelně jezdí (na dovolené, či z léčebných důvodů ovšem vždy na několik měsíců). Soud shledává napadené rozhodnutí přiměřeným, jelikož nelze hovořit o zpřetrhání vazeb se zemí původu ani o zásahu do rodinného života žalobce, a to ani s ohledem na celkovou délku pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce uvedl, že v případě neprodloužení pobytu bude asi v tísní a neví, jak by situaci řešil. Nicméně negativní důsledky zamítavého rozhodnutí pro žalobce nelze zcela eliminovat, v určité míře totiž vyplývají z povahy věci. Soud má nicméně za to, že v posuzovaném případě jsou tyto důsledky přiměřené.
20. I skutkový stav věci byl dle soudu náležitě zjištěn. Skutečnost, že stěžejní zjištění správní orgány čerpají z výsledku žalobce ze dne 8. 2. 2017, není vadou řízení. Jako podklad pro rozhodnutí může sloužit řada různých podkladů, které demonstrativně uvádí § 50 odst. 1 správního řádu. Veškeré podklady následně podléhají volnému hodnocení ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu. Lze ovšem poukázat i na to, že výsledku cizince přiznává určité „výsadní“ postavení sám zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 169 odst. 2. Klíčové ovšem je, že opatřený podklad (výslech žalobce) byl správními orgány hodnocen v souladu se zákonem, přičemž najevo nevyplývala žádná skutková varianta, která by odůvodňovala přijetí závěru ve prospěch žalobce – skutkový stav tedy byl zjištěn bez

důvodných pochybností. V řízení o žádosti je to přitom zejména žadatel, který musí správním orgánům tvrdit a případně dokládat důvody, na jejichž základě má být jeho žádosti vyhověno.

21. Tvrzení ohledně praxe žalované při vydávání zaměstnaneckých karet zůstalo ze strany žalobce pouze v obecné a ničím nedoložené rovině. Zároveň se dle soudu nejednalo o okolnost, která by měla být významná pro toto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

22. Při přezkumu napadených rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto ji v souladu s § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
23. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
24. Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch. Žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 21. ledna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu